

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA:

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrasats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga.
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre **ESPANYA** pessetas 1'50
Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

EXPOSICIONS DE BARCELONA.

Guía del foraster.

LA CREU.

de bonich; pero qu' hermosa qu' es la ciutat de Barcelona!... No n' hi ha un'altra a Espanya y pocas a Europa que la igualin, sinó en temps normal, al menos avuy dia.

Ha arribat l' hora de tirar la casa per la finestra, y li estém tirant ab una tranquil·litat y una sanch freda qu' enamoran. Qual-sevol cap-vert, fill de una familia poderosa que 's proposi gastar l' hereditat patrimoni en quinze dias, resolt després, al veure's pobre, sol y abandonat de tothom, a ferse saltar lo cervell no procedeix ab més despreocupació de la qu' emplehem nosaltres, per passar plassa d' espléndits als ulls dels alts poders de l' Estat aquí presents y dels forasters que han tingut a bé afavorirnos ab la seva visita. Y la veritat sigui dita: 'ns portém com uns homes.

La ciutat está transformada y casi podém donar la volta a una gran part d' ella no trepitant més que tarugós.

A cada pas trossém ab un jardinet; a cada cent metros ab un monument.

Los carrers están embrassats de luxosas carretelles y 'ls passeigs atapahits de generació.

Cada dia tenim una festa espléndida: carreras de caballs, toros, jochs florals, paradas, retretas militars, iluminacions al port, castell de focs colossals, músicas, balls, recepcions, dinars oficials, professons, uniformes, creus, y com a coronament una gran Exposició universal, formada y crescuda a copia de diners y empenyos.

Barcelona es una ciutat màgica, rica, poderosa, opulenta y divertida fins al deliri.

Tal es lo concepte que formaran d' ella los alts poders del Estat, en obsequi dels quals nos hem imposat aquest punt d' homes.

¿Pero es Barcelona realment, lo que aparenta?

¿Es possible qu' en un tancar y obrir d' ulls aquesta ciutat víctima de una crisi pavorosa, sense porvenir, sense recursos ni esperança, haja pogut transformar-se en un conjunt de prosperitats y de grandesas?

¡Ah! Als nostres visitants los hem ensenyat no més la part bonica, abstenintnos de mostrarlos la part llejta; los hem fet veure no més la Barcelona que riu, amagantlos tot lo possible la Barcelona que plora.

Apenas si aquest dia, al acompanyarlos a visitar la *Espanya Industrial*, varen deixarlos entreveure y pressentir lo fondo de miseria que s' osulta dessota de tans y tans oripells, de tanta y tanta fanfarría.

Bastá treure'ls de la Rambla y del carrer de Fernando, sempre animals de una generació alegre y bulliciosa y encaminarlos al barri obrer d' Hostafranchs, per ahont havian de passar necessariament, at dirigirse a la indicada fàbrica.

Allá 's va veure un altre públich que no es lo públich del robell del ou de Barcelona. Allá hi ha la closca: allá hi ha 'l poble treballador, ó millor dit lo poble que treballava avants, quan tenia feyna, lo poble que viu avuy plegat de brassos, arreplegant las engrunas de la beneficencia oficial.

Aixó de aquí es la cara; alló de allá es la creu.

¿Qué compon l' espectacle de las esquadras extrangeras reunidas en lo nostre port, atronant l' espay ab las salvas dels seus canons, al costat de una massa de obrers, sense més recursos que 'ls seus brassos, y avuy com avuy sense medi d' emplearlos per guanyar lo pa de la familia?

¿Qué componen tots los edificis inaugurats, tots los monuments alsats de nou, al costat de las desertas quadras y de las apagadas xamaneyas de las fàbricas?

¿Com poden compararse las espléndidas lluminarias de la Gran-via, ab tantas casas sense llum y ab tants fogons sense brasas?

Y no obstant la creu y no la cara es lo que haviam d' ensenyar als homes que 'ns governan; la miseria natural y no la forçada espléndida es lo que 'ls haviam de fer veure, indicantlos en últim resultat.

No 'ns culpeu a nosaltres de un espectacle tan trist, que tot aixó que aquí veyeu no es obra nostra, sinó vostra.

Y no 'ls hem ensenyat res de aixó.

De fàbricas no han vist més que la *Espanya industrial*, en gran part paralísada.

Y dintre de aquesta fàbrica unas maquinas qu' estampavan mocadors.

A una senyora d' elevada posició algú va enterarla del preu fabulosament barato de aquest article.

—¿A quan diria, senyora, que doném aquests mocadors?

—Que se jo...

—A setze rals la dotzena...

—Molt baratos son.

—Aquí veurá l' extrém a que hem quedat reduhits los industrials de Catalunya.

¡Mocadors a setze rals la dotzena!

Ja pot produhir tots los que vulga la *Espanya industrial*, que per molts que sigan los que surtin de las sevas maquinas d' estampar, no serán may tans com los que necessitará 'l poble de Barcelona quan arribi l' hora de plorar los funestos errors y las imprevisiones insensatas comesas durant aquests dias de desvari cortesa, en que no sembla sinó que 'l ciutadà benemérita haja encomenat a tots los barcelonins un gra de la seva vanitat portuguesa y de la seva prodigalitat desenfrenada.

P. K.

LO MILENARI DE LA CAMPANA DE GRACIA.

ESSENT lo present número lo 993 de aquesta publicació, faltan sols set numeros per arribar al 1000, xifra que alcansan ben poch periódichs semanalés.

LA CAMPANA DE GRACIA, fundada en 1870, está en vigílias de arribarhi, gracias al favor que 'l públich no ha deixat de dispensarnos un sol moment.

A tal objecte y per correspondre a las molts atencions que durant los 19 anys de la nostra existencia hem vingut rebent de part dels nostres constants lectors, estém preparant la publicació de un NÚMERO VERDADERAMENT EXTRAORDINARI, en lo qual hi pendran part notables escriptors y 'ls més aplaudits dibuixants de Catalunya.

Lo número constará de 16 planas y no omitirém esforços ni sacrificis perque siga digne del objecte que 'ns proposém commemorar.

Sa publicació está fixada pèl dia 21 de Juliol vinent.

EPIGRAMÀTICH.

Per da una proba amorosa Marina, a n' al seu promés, li va donar molt joyosa una cartera preciosa que costava molts dinés.

Com qu' ell es un poch tronera y may sot tenir ni un ral, va, y s' empenya la cartera: aixis d' aquesta manera va doná esbarjo a son mal.

Y ara se sab alabar, ab una gracia molt fina, que sense haver de pregar pot, si vol, desempenyar la cartera de Marina.

J. PUIG CASSANYAS.

LEMANIA ha sitiát ó poch menos l' Alsacia y la Lorena.

Entrar en aquell país será en lo successiu un empenyo poch menos que impossible, tals son las formalitats que s' exigeixen als extrangers y especialment als francesos.

¿Han vist may una confessió més eloqüent de la impotencia dels alemanys?

—Posseheixen la Alsacia y la Lorena; pero a la forsa. Se las han menjadas; pero no las poden pahir.

Lo ministre de Hissenda acaba de declararho, ab franquesa laudable:

—Lo primer que van a discutir las Còrts es lo pressupost general de gastos.

Tot se correspon.

Lo primer que procura 'l govern es gastar.

Una frase del duch d' Edimburgo, al despedirse de la reina:

—«Me 'n vaig tranquil perque la pau está assegurada. Tota la pólvora que tenian las nacions d' Europa pera la guerra, l' han gastada en salvas a Barcelona.»

Més val aixis:

Las ideas del general Boulanger han sigut reveladas públicament pèl sastre que 'l vesteix.

Aquest sastre, anomenat Avronsart, va recullir dels seus llabis la següent confidencia:

«Ja que la Fransa está en favor meu, seria un solemne tontó si no me 'n aprofités.»

Lo sastre Avronsart pot dir que ha prés ben bè la mida del seu parroquiá.

Segons la mida del sastre, resulta que Boulanger es precisament lo qu' ell no voldria ser, es a dir: un tonto.

Perque quan se tenen certas aspiracions no 's comunican a ningú.

Ni al sastre que 'ns fa la roba.

D. Joan Mañé parlá 'l diumenje passat del presoner del Vaticá, com si realment estigués entre cadenas.

Y al mateix temps alguns periódichs publican telegramas de Roma dihent que Lleó XIII ha manat restaurar las murallas del Vaticá, com aixis mateix los fossos, escarpas, baluards y troneras.

Jo no més falta que hi posi canons Krupp, no per fer mal a ningú: per repartir indulgencias.

Moral carlista.

Un periódich de San Sebastián té 'l valor de dir qu' es més peccat votar a un candidat liberal que 'l furt, lo robo, l' assassinat y l' adulteri.

Lo més trist no es que 'ls carlins prediquin aquestas doctrinas.

Lo més desconsolador es que sempre que surten a la montanya las practican.

Quan ningú l' esperava ha arribat a Madrid procedent de Andalucia lo general López Dominguez.

Ja ho diu lo refrá: «Allá hont menos se pensa, salta la llebra.»

Y qui diu llebra diu general López Dominguez que casi es igual.

Los ayres de Barcelona han probat molt a n' en Sagasta.

Va venir aquí mitj malalt y se 'n torna carregat de salut.

No tenia gana y ara té una fam que l' arbola.

Lo remey que acaba de pendre es d' efecte segur. Totas las manifestacions aquí realizadas, totas las festas y festetas que aquí s' han fet, desde las salvas de las esquadras a la inauguració de la Exposició, se las ha presas per ell, y avuy diu qu' está en disposició de governar tot lo que resta de legislatura y darrera de aquesta un'altra y aixis consecutivament fins a la consumació dels sigles.

Recepta molt efíca

per governar y no caure:

«Agafarse a las patillas, las patillas del alcalde.»

L' home de la barra, l' insigne Romero Robledo ha donat una conferencia proteccionista en lo Circul Mercantil de Madrid, qu' es com si diguessem lo cau de ahont han sortit las teorías libre-cambistas que 's xuclan la vida de tot Espanya.

Tesis ó tisis de la conferencia del famós Romero:

«Lo mal de aquest país es la indiferencia.»

Pero de qu' es filla la indiferencia, sinó dels homes que després de haver falsificat totas las lleys, s' afilian a tots los partits y predicant sense tornar-se rojos las doctrinas més contradictorias?

Mentres certs tífiriteros ocupan la pista, no es estrany que 'l país estigui girat d' espatlla.

¿Volen que 'l país se posi de cara al espectacle?

A la seva mà está: que agafin los trastets y 's retirin a casa seva.

Alguns republicans, no molts, han assistit a actes relacionats ab l' estancia de la reyna regent a Catalunya.

Nosaltres que compreném com lo primer los debers que imposa la cortesia y 'l respecte, creyém que aquest debers no deuen traspasar may las fronteras republicanas.

Una cosa es veure, callar y deixar fer, y un'altra molt distinta confondre ab la comparsa dels cortesans.

Los que no han tingut prou virtut per quedarse dignament dintre del seu terreny, lo que es per nosaltres ja están ben llestos.

Als que se 'n van, bon vent... y barca nova.

Quan la reyna regent assisteix a algun teatro, l' empressari té bon cuidado de anuciarho en lo cartell, per veure si 's venen algunas entradas més que d' ordinari.

Y ara digninlos als empressaris que las institucions no serveixen.

CARTAS DE FORA.—Ab motiu de l' arribada dels pelegrins que havian anat a Verdú, va celebrarse a Calaf una manifestació republicana provocada per aquells carlistas mateixos. Al arribar a la població, tractavan de recórrerla cantant lo rosari; pero la seva veu quedá ofegada per la *Marsellesa*. De manera que 'ls pelegrins de Calaf van anar per llana y van sortirne esquilats.

M' escriuhen de Plá del Panadés: «Sabrá que 'l nostre rector, a fi de buscarnos totas las comoditats y evitar que 'ls rics se barrejin ab los pobres, ha dividit lo tren que conduheix a la gloria en cotxes de 1.ª»

2.ª y 3.ª clase, quals condicions de comoditat están en relació ab l'import del bitllet que dit senyor, s' encarrega de despatxar en forma de funerals. Aquesta classificació no podrà menos de despertar l' orgull satànich entre 'ls feligresos, a no ser que prenguin la resolució de ferse enterrar tots de tercera, per no haverhi quarta.

Lo rector de San Quinti de Mediona va dir que havia fet la carrera junt ab un dels qu' escriuhen LA CAMPANA, 'l qual va penjar los habits a la figura. De manera que 'l tal rector suposa que algun dels nostres redactors tirava per portar barret de teula. Com aixó no es veritat, creyém que 'l tal rector lo dia que deya una cosa semblant, devia dir-la sense saber lo que 's pescava.

Lo rector de Garriguella 'l dia de la festa del Roser va dir a las noyas que ja podian anar a ballar, pero que sortint del ball havian de anarse a confessar per si haguessen fet algun pecat.—Per passar lo temps alegrement no hi ha sistema comparable ab aquest.—Aneu a ballar, pequén y luego veniumho a explicar tot. ¡Ah salao!

SENYOR D. CRISTÓFOL COLON...

ol fer lo favor d' escoltar quatre paraulas?

En primer lloch vull felicitarlo. Ja ho veu: prop de quatre cents anys han necessitat per aixecarli un monument. Pero nunca es tarde cuando llega. Y en aquest pais hont no més solém fer monuments a la gent de pessetas, ja es un ver-

dader miracle 'l que vosté n' haja arreplegat un. ¿Qué tal? ¿hi está bé aquí dalt? ¿Li agrada 'l monument?

No es cap maravella; pero siguém franchs; es de lo més decent que s' ha fet a Espanya y sobre tot a Barcelona, ahont se construixen archs com lo del portal d' Isabel y cascadas com la de la plassa de Catalunya.

¿Sab per qué 'l han posat de cara a mar a vosté? Li dirán moltes mentidas, pero vosté no s' ho cregui.

Uns li farán veure que 'l han posat aixis perque vejes sempre 'l Mediterrani, lo primer mar que vosté va crusar.

Altres li explicarán que aquesta posició li han donat a fi de que pugui disfrutar gratis de las festas marítimes que 's darán en lo port.

Altres, en fi, li donarán entenent que ho han fet perque veji si 's desembarca contrabando.

Senyor Colon, ríguissen de aquesta gent: tot aixó son mentidas.

No l' han posat de cara a mar perque vejes res, sinó al contrari; perque no puga veure res... de lo que passa a Barcelona.

Perque, créguim don Cristófol: aquí hi passen cosas estupendas. Quan estigui sol, giris dissimuladament y ho veurá.

¿Repara alló que té allá baix, a la seva esquerra? Pues d' alló 'n diuhen la Exposició; si senyor, si; no rigui d' aquest mot: la Exposició.

¿Veú aixó de més aprop? Es lo monument de 'n Lopez, un que també va anar a América y... y... ¡Ah! ¿ja ho sab? Pues calculi vosté mateix...

¿Observa aquestos empostissats d' aquí sota mateix? Tot aixó son tarugos; tarugos, ¿eh? ¿ja sab que vol dir tarugos? Donchs bueno; veji que li sembla.

Apart de tot aixó, pot tenirse per ben ditxós d' haver arreplegat un monument que Déu n' hi doret.

Potser algun dia al peu de la seva columna sentirá disputas. No 'n tassi cabal. Será que 'ns barallém discutint los comptes de lo que vosté 'ns ha fet gastar.

Don Cristófol: que Déu li mantingui molts anys aquest monument. Procuri conservars'hi; pero per més admirat que 's veji, no s' engreheixi ni 's dongui massa importancia.

Vosté va descobrir l' América; pero a Barcelona hi ha gent que, sense móur s' d' aquí ni exposarse com vosté, també l' han descuberta.

¿Comprén la cosa?

FANTÁSTICH.

REVISTA.

—¿Qué hi ha? ¿qué pas-a? ¿qué 's conta?
 —¿Qué hi ha d' havé! Atrocitats; desgracias, tráfecas, miserias y moltas calamitats.
 —Home... ¿me 'n pot fer dos quartos?
 —¿Quartos? Céntims voldrá dir: ¿no se 'n recorda que 'ls quartos fa temps que 's van abolir?
 —Pues, com vosté vulgui; expliquis.
 —¿Al moment! En quatre salts li vaig a fè una pintura dels assumptos nacionals.
 ¿Sab la qüestió del sufragi?
 —¿Vol di alló que havian dit que ara tothom votaria?
 —¿Just! Pues ja se 'n han desdit. Sembla que 'l senyor Sagasta ho ha comensat a pensar, y 'ns troba massa criaturas per deixá 'ns aná a votar.
 —¿Gracias! Segueixi l' historia.
 —Segueixo: en compensació d' aquest tarugo polítich, tindré una innovació.
 —¿En qué?—En lo rengló de cédulas;

s' hi introduheixen cambis grans.
 —Las deurán dar més baratas...
 —¿Oh cá! Més cara: que avants.
 —¿Pero, home, aixó es un escándol!..
 —Com vulgui: escándol ó nó, lo govern ha de fer quartos y vel' hi aquí la qüestió.
 —Continúh: la ressenya.
 —Molts pobles en 'quets moments están donantse als dimonis.
 —¿Per qué?—Perque 'ls elements han fet la mar de desgracias y, plovent y pedregant, han arrasat tres provincias, enviantlas al botavant.
 —Donchs digui que las cullitas...
 —Las cullitas s' han perdut: las ayguas y las ventadas totas se las nan endut.
 —Y 'l govern, al sapiguerho ¿no hi posa remey?—¿Oh cá! Lo govern ho sent moltissim; pero, fill... no pot plorá.
 Altra feyna té a horas d' ara que pensá en cosas aixis.
 —¿Si? ¿qué fa?—Está passejantse y recorrent lo país.
 —¿Bè! Deu volguer ferse cárrech del estat de la nació
 —Sí, y mirar si pot pujarnos un xich la contribució.
 —¿Cóm! ¿Vol dir que ab las tragerias que avuy dia estém passant gosará encara apretarnos?
 —¿No ha de gosar! Si li fan arribadas tan simpáticas, si a tothom veu tan content ¿cóm vol que 'l govern se pensi que 'l país va malament?
 —¿Tè rahó, som uns tanocas! Segueixi la relació.
 —No més falta una noticia y s' ha acabat la funció.
 —¿Qu' es?—Una desgracia inmensa, que d' un al altre moment pot caure al damunt d' Espanya, xafantla completament.
 Preparis.—Soch tot orellas.
 —Es qu' es una atrocitat...
 ¿Diu... diu que en Martínez Campos pujará al poder aviati!...

C. Gumá.

DON IGNASI.

A 'l tenia mitj olvidat. Eclipsat completament per la abultadissima persona de don Francisco de Paula, lo senyor Fontrodona havia mitj desaparegut del mapa, y més de quatre vegadas, al recordarme d' ell, me deya a m' mateix: —¿Tens rahó! ¿qué diables déu fer don Ignasi?—

L' altre dia 'l vaig veure. Lo cor se 'm va aixamplar. No ha perdut gens; está tan fresch, tan guapo y tan alegre com sempre.

L' home anava repapat en una carretel-la de las que l' Ajuntament té contractadas. Es inútil dir que anava sol. Una personalitat del seu bulto y circunstancias ocupa tot un cotxe, y encara gracias com no n' ocupa dos.

Don Ignasi anava Rambla avall, mirant a la multitud ab aquella rialleta de... ¿de qué diré!... ab aquella rialleta... de Fontrodona. Verdaderament lo seu somris no pot confóndres ab cap més. Es seu, exclusivament seu: lo dia que ell falti, s' haurá acabat la casta dels homes que saben riure ab malicia y bona fé a la vegada.

Al arribar davant del Liceo, la cara de don Ignasi va animarse ab un brío extraordinari. ¿En qué devia pensar? Ell no es home que digui lo que pensa; pero en aquell moment lo cor, millor dit, l' estómac y ferli traició. L' home va girarse en direcció a can Martín. ¿L' olor del restaurant l' havia despertat!

Déu passos més avall, y desvanescuda la impresió que 'l record del seu cnyner predilecte li havia causat, don Ignasi va aixecar una cama, com si volgués ensenyarla als curiosos que se 'l miravan.

Y al mateix temps sos llavis se movian de cert modo, com si digués a la gent:

—Vaja, la veritat... ¿aquestas calsas son curtas?

F.

Dos cosas hi ha en aquest món qu' en ocasions veig que sobran: los que van ensotanats y la ilengua de las donas.

ANGEL DE LA GUARDA.

Per la professó de Corpus va orejarse la Pubilla; D. Paco féu de pendó y de borlas las patillas.

Comparo a las loterías a un pescador bunyoler que l' esqué li costa 'ls quartos y ab ell logra engreixá 'l peix.

Representá una comedia no sab qui la sab escriure; aixis lo qui fa las lleys raras voltas sab cumplirlas.

P. TALLADAS

o Sr. Antúnez, probablemente será nombrat gobernador de Madrid. En qual cas vindrá a Barcelona de gobernador lo mallorqui senyor Fiol, que fins ara fa poch temps, havia militat en las filas republicanas.

A aquest Fiol que ha fet la mistat al Sr. Padri, ha arribat l' hora

de donarli la mona.

Es molt just; pero també es molt fácil que la mona se li torni mico.

Dimars havia de celebrarse sessió a las golfas de la Casa gran.

Y en efecte, apenas va reunirse una dotzena de regidors.

Los nostres edils son fets de aquesta manera: tocan a banquetejar y no n' hi falta ni un; tocan a sessió y tots fan l' orni.

Hora seria ja de que se 'ls cambiés la insignia de concejals: en lloch de la venera ó de la banda, un toballó penjat al coll.

La retreta militar del dimars va ser un desordre continu.

Molta gent, moltes empentas, moltas trepitjadas, un aixafament de jardinets y 'l monument a Colón convertit en una serie de rahims de curiosos.

Del programa no va realizarse'n ni la meytat, y las hatxas dels soldats van acabarse avants d' hora.

Total: un xasco y un fiasco. De manera que quan s' anuncihi una nova retreta, lo públich obrará molt santament *retreyentse*.

Cap regidor de Barcelona va assistir a la excursió a Montserrat preparada per la Diputació provincial.

Se compren. Van a Montserrat los casats de nou. Y en Rius y Taulet y en Maluquer no están casats. Sinó divorciats.

S' assegura que 's concedirá la grandesa de Castilla a tres personatjes de Barcelona, que aquestos últims dias s' han distingit per la seva espléndides monárquica.

A dreita lley no se 'ls hauria de fer grans de Castilla, sinó groixuts de Castilla.

Perque en aquestas circunstancias no creixen; s' estufan.

¿Qué macas eran y quir posat de devotas tenían las dos senyoras que van presentarse l' altre dia a un canonge de Tarragona, encomenantli la celebració de no sé quantas missas!

Y ab quina delicadesa van entregarli un bitllet de banch, demanantli 'l cambi!

—Oh, ab moltíssim gust, var dir lo canonge. Y després va celebrar las missas que li havian encarregat.

Y per últim va trobarse ab que 'l bitllet era fals.

¿Déu meu lo cor se m' esponja, pensant que jo 'm trobo allí... Jo ja 'm figuro senti la boca de aquell canonge!

Eureka! Totas las ovellas ronyosas se 'n van del nostre remat.

Aqui tenen al Sr. Gómez Sigura, que després de haverse dit republicá durant molt temps s' ha dirigit a las pasturas de la monarquia.

Al anarse n' hi ha publicat un folleto, titulat *La re-gencia juzgada por los republicanos*.

Diu en Gomez Sigura que mentres en la República tot son discordias, terrors y sombras, la monarquia es per Espanya *llum y vida*.

Si no per Espanya, pels que 's fan monarquichs. La vida se la campan si 'ls donan un empleo, y la llum la troban a cap de més, al firmar la nómina.

En Sagasta va inaugurar la festas dels Jochs Florals, ab las següents paraulas, pronunciadas en catalá: —S' obra la festa.

Aixó ray: ja que *sobra* supriméixila.

Y a proposit de Jochs Florals. Tenim entés que la majordona de Mossén Collell ha tingut un gran disgust.

La tonta s' havia imaginat que 'l seu amo, guanyador de la flor natural, la elegiria reyna de la festa.

Se li atribueixen intents de demanarli que li arregli la mesada y abandonarlo.

Es lo que diu ella:—Així com així ara 'l farán bisbe y ja no 'm necessitarà.

Al Brasil, hasta 'ls sants son militars.

Sant Antoni té allà la categoria de coronel honorari y cobra un sou de 2,400 duros anuals, firmant la nómina per ell, lo prior de Sant Antoni del Morro.

¡Ganga per l' assistent!

Diu un periódich que 'l Sr. Gamazo está a punt de realisar un acte en lo Parlament.

¿Un acte no més?

Sainete.

Avants de inaugurar-se 'l monument a Colon, las esquadras extranjerias han abandonat lo port de Barcelona.

De tot aixó 'n té la culpa D. Francisco de Paula.

Va prometre medallas dauradas pels barcos qu' en tal dia estiguessen més ben iluminats, y naturalment, los extranjeris van mitj espantarse davant de la magnitud de aquesta recompensa y van virar en rodó.

¡Una medalla de plata daurada!

Potser al disputarsela hi hauria hagut una conflagració europea.

Ha arribat una comissió del Ajuntament de Génova al objecte d' assistir a la inauguració del monument a Colon.

Presideix la citada comissió l' alcalde de aquella ciutat Signor Costagnola.

¿Costagnola ó Castanyola?

Ho pregunto perquè estant com está 'l pandero en mans de 'n Rius y Tauler, res més oportú en aquests moments que unas bonas castanyolas.

En Sagasta, a bordo de la Numancia:

«Espanya es una nació modesta sense altra aspiració que la de viure en pau ab tot lo món.»

En Cassola desde 'l ministeri:

«Es necessari que tots los espanyols siguin soldats.»

Un servidor de vostés desde LA CAMPANA:

«Si 'ls entench que 'm pelin.»

La majoria dels soldats que van formar en la parada del dilluns estavan grochs y donavan mostris de una gran debilitat.

He sentit contar—no sé si será cert—que a primeras horas de la matinata va tocar-se diana, y que las tropas estavan molt contentas, perquè l' ordre del dia deya lo següent: *que la sopa del desayuno sea más fuerte.*

En efecte, a la indicada sopa composta de aygua y pá, 'l día de la parada van tirarhi un grapat de pebre vermell.

Y aixis va ser més forta.

No hi ha res més terrible que 'ls epigramas militars.

Los barcos més grossos de las Esquadras extranjerias estavan anclats fora del Port.

—¿Per qué no entran? preguntava un curiós.

Y un sel ciencias li va respondre:

—Que no véus que tots plegats pesan tan, que l' aygua del port no podria sostenirlos.

PARTES TELEGRÁFICHS.

Paris, 1.er juny.

Perque tot Fransa 'l contempli,
Boulangier sempre llunatich,
s' alsarà dintre de poch...
en un globo aerostàtich.

Sofia, 1.er juny.

Fernando 's veu ja perdut:
ha acabat rals y energia
si algú li pagues lo viatge,
desseguit se 'n tornaria.

Habana, 31 maig.

Com sempre: poch moviment
y poca moralitat;
renta aduanas decreixent,
bandolerisme trempat.

Venecia, 1.er juny.

Chapa ha escrit un manifest
sobre la mestisseria:
ara li están corretgint
las faltas d' ortografia.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—*I-ma-gi-no.*
2. MUDANSA.—*Senyor-Senyar.*
3. TERS DE SILABAS.—

X	A	VE	TA
VE	HI	NA	
TA	NA	SI	
4. GEROGLÍFICH.—*Com més estudiarás, menos ase serás.*

Han endevinat totas las solucions los ciutadans Pau Gatuellas, N. Melsich y J. P. T.; n' han endevinadas 3 Un Ninotayre, Pere Sibil, Anton de la Fleca y un Inglés; 2 No 'm puch moure y Pep del Pandero y 1 no més J. Calaf.

XARADA.

N' es la Tres-hu una total
qu' encare que quart-quart es
té d' hermosura un exes
y un molt bonich capital.

Més de un jove ben formal
li ha demanat ja sa prima;
més ella que no escatima
cap mot al enrahoná,
ha dit á tots qu' ella ja
á un hu-dos-tercera estima.

LL. MILLÀ.

ENDAVINALLA.

Tan aviat soch blanch com negre,
ningú á mí 'm pot agafar,
s' orega qui entre mi 's fica,
ves si rumiant una mica
ho podrás endavinar.

SALDONI DE VALLCARCA.

TRENCA-CLOSCAS.

PONA, TE LA BOTA D' OR.

Formar ab aquestas lletres lo nom y apellido de un molt aplaudit actor.

TRIBULACIONS.

ROMBO.

Primera ratlla vertical y horisontal: consonant.—
Segona: nom d' home.—Tercera: Utensili de forner.—
Quarta: nom d' home.—Quinta: molts aucells ne menjan.—
Sexta: número.—Séptima: vocal.

J. T. ANGUILA.

GEROGLÍFICH.

∴ +
CBI
Mars 7
VII

Ego Sum.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans A. Segur, Orimisc Aloyam, Pep dels Herpes, Pepet Traisoch, Quimet d' Ordal, Rosa Xala, Pepet del Fil, Un pelegrí, Emilio A. y Q., Cor de Rubi, Lola Grata gats, Peret dels Recons y Gilet de ca'n Gilet: *Lo que 'ns envian no ja per casa.*

Ciutadans E. Rodas de Molins, Dr. Tranquil, J. Staramsa, S. Pitarreta, Net d' Otger, Saldoni de Valcarca, D.ª Dinamita, J. T. Anguila, Pau Matallops y J. Coca y Coca: *Insertarém alguna cosa de lo que 'ns remeten.*

Ciutada Pere Galindayna: No va prou bé.—Enriquet grau 18: La noticia que 'ns envia es de las graves: per lo tan ha de venir firmada y la firma ha de sernos coneguda per respondre de tot.—Lluís Salvador: Lo que 'ns remet es incorrecte; aprofitarém una petenera.—A. T. (La Escala): Ja 'n haviam parlat.—Camilo Kleks: Aprofitarém una cantarella.—Taumalipich T.: No hi trobem prou gracia.—Lola Mata-pussas: L' article revela bonas disposicions; pero es molt groller.—Antonet del Corral: Los versos no van; de lo demés n' aprofitarém alguna cosa.—M. Badia: Lo de aquesta semana fluijeja.—Joseph Abril: No hem de repetir que no coneixém preferencias. Respecte á lo que pregunta no li podem respondre per no tenirho present y faltarnos temps per mirarho. De lo que 'ns envia aprofitarém dos cantarelles y dos acudits.—Samuel del Palau: Va molt bé.—Cerilla: Lo que 'ns remet no serveix.—Petrus: De ben versificat ja ho está; pero no 'ns acaba de fé 'l pes.—Paquito: No recordém lo que 'ns pregunta. Lo que remet no va.—Fonlo Dediu: No 'ns serveix.

LOPEZ, Editor.—*Rambla del Mitj, 20.*

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatre, 21 y 23.

DE CASA Y FORA CASA.

En Sagasta mira
que fan á Madrid,
y entre dents exclama:
«Mes bé estich aquí.»

Ja fa algun temps li ha sortit
á la Fransa aquest mal grá
pro aviat se li curará
ab balsem de bon sentit.

No entra un francés en l' Alsacia
que no l' escorcollin tot,
sens veure que l' odi á Prussia
lo porta dintre del cor.